

rozsudek je podle toho ve výroku odsuzujícím stěžovatele pro zločin podílnictví na krádeži podle §§ 185, 186 a) a b) tr. zák. stížen zmatkem podle § 281, čís. 9 a) tr. ř., a poněvadž pro nedostatek skutkových zjištění po oné stránce nelze se vyhnouti nařízení nového hlavního líčení, takže Nejvyšší soud jako soud zrušovací nemůže ve věci samé rozhodnouti, bylo za souhlasu generálního prokurátora zmáteční stížnosti obžalovaného M-y podle § 5 zákona ze dne 31. prosince 1877, čís. 3 ř. zák. z roku 1878, při neveřejné poradě vyhověti, napadený rozsudek, pokud se týká tohoto obžalovaného, zrušiti a věc vrátiti soudu prvé stolice, by o ní v rozsahu zrušení znovu jednal a rozhodl.

Čís. 4050.

Nelze si stěžovati do usnesení, jímž rozhodl vrchní soud jako soud nadřízený ve smyslu § 35 odst. 5 zákona proti nekalé soutěži o stížnosti do rozhodnutí soudu první stolice.

(Rozh. ze dne 23. ledna 1931, N I 196/30).

Nejvyšší soud jako soud zrušovací odmítl v neveřejném zasedání stížnost obviněného do usnesení vrchního soudu v Praze ze dne 28. listopadu 1930, odmítnuvšího jeho stížnost do usnesení krajského soudu v Chrudimi ze dne 20. října 1930, kterým bylo povoleno soukromému obžalobci v trestní věci pro přečin podle § 29 zákona proti nekalé soutěži prozatímní opatření podle § 35 tohoto zákona.

D ů v o d y:

Stížnost do usnesení vrchního soudu lze podati ve věcech trestních jen v případech v zákoně výslovně uvedených, na příklad v případě § 39 odst. 3 a § 63 odst. 2 tr. ř. Ani trestní řád ani zákon proti nekalé soutěži nemá ustanovení, podle něhož by bylo straně dovoleno, stěžovati si do usnesení, kterým rozhodl vrchní soud jako soud nadřízený ve smyslu § 35 odst. 5 zákona proti nekalé soutěži o stížnosti do rozhodnutí soudu první stolice. Bylo proto opravný prostředek obviněným jako dovolací stížnost označený odmítnouti jako nepřipustný.

Čís. 4051.

Povinnost oznámiti změny nastavší za vydávání (trestní zodpovědnost za ně) neobmezuje se jen na vydavatele, nýbrž postihuje i zodpovědného redaktora (§ 10 čís. 3, § 11 tisk. zák.).

Redaktor, který za uvězněného (úřadům oznámeného a na časopise uvedeného) zodpovědného redaktora ho skutečně zastává, neodpovídá ani za obsah časopisu (čl. III zák. čís. 142/1868), ani za to, že ona skutečně nastalá změna nebyla úřadům oznámena (§ 10, 11 tisk. zák.).

Ustanovení § 9 tisk. zák. je samostatným, od ustanovení §§ 10, 11 tisk. zák. odlišným trestným činem, jehož podmětem jest jen tiskař.

(Rozh. ze dne 23. ledna 1931, Zm II 58/30).

Nejvyšší soud jako soud zrušovací částečně vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu trestního v Brně ze dne 8. listopadu 1929, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem zanedbání povinné péče podle čl. III čís. 5 zákona ze dne 15. října 1868, čís. 142 ř. zák. v doslovu § 42 zákona na ochranu republiky ze dne 19. března 1923, čís. 50 sb. z. a n. a přestupkem podle §§ 9, 10 a 11 zákona o tisku, — částečně zrušil rozsudek nalézacího soudu a obžalovaného zprostil podle § 259 čís. 3 tr. ř. z obžaloby pro onen přečin a pro ony přestupky, jichž se prý dopustil tím, 1. že se jako zodpovědný redaktor periodického časopisu R. v B. dne 29. září 1928, připustiv uveřejnění článku v čís. 270 »R.« ze dne 29. září 1928 »Nedejte se nikdy buržoasií zneužít«, »Tohle je demokratická armáda«, »Pamatujte na slova Leninova«, »K jubileu sociálně demokrat. DTJ.«. »Kdo je vinen zbídačením dělnictva?« a »Politický teror na drahách«, dopustil opomenutí, zanedbání povinné péče, při čemž obsah oněch článků zakládá skutkovou podstatu zločinu podle § 15 čís. 3, přečinu podle § 15 čís. 2, 14 čís. 5, 18 čís. 1 a 3 zákona na ochranu republiky, — 2. že v září 1928 v B. nepravdivě udával na listě, že zodpovědným redaktorem jest Jan Z., že neoznámil policejnímu ředitelství a státnímu zastupitelství jméno a bydliště nového zodpovědného redaktora. Jinak zmateční stížnost zavrhl.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost nebyla sice obmezena na tu část rozsudku, kterou v provedení skutečně napadá, a i konečný návrh zní na zrušení celého rozsudku a vrácení věci prvé stolici k novému projednání, po případě na změnu v rozsudek osvobozující; v pravdě však jest zmateční stížnost prováděna jen co do odsouzení pro přestupek podle §§ 9, 10, 11 tisk. zák., z přečinu pak podle čl. III. zák. z 15. října 1868, čís. 142 ř. zák. jen co do odsouzení pro zanedbání povinné péče při č. 270 periodického časopisu »R.« z 29. září 1928. Při vydání č. 301 ze dne 30. září 1928 byl již obžalovaný podle vlastního doznání zodpovědným redaktorem a byl i na listě uveden jako takový (úřadům oznámený), jak rozsudek zjišťuje; proto námitky zmateční stížnosti, vybudované na tom, že trestné následky opomenutí podle oněch ustanovení stíhají jen zodpovědného redaktora úřadům oznámeného, týkají se jen činů (opomenutí), pro které je obžalovaný uznán vinným z doby, kdy úřadům jako zodpovědný redaktor ohlášen nebyl, to jest v září 1928. Pokud tedy je podle ohlášení a konečného návrhu napaden celý rozsudek, bylo tu část zmateční stížnosti, jež není provedena co do přečinu zanedbání povinné péče při č. 301 časopisu »R.« ze 30. září 1928, zavrhnouti. Pokud je však zmateční stížnost provedena co do opomenutí v září 1928, jest odůvodněna. Ze zjištění rozsudku vyplývá, že ani dne 29. září 1928, kdy bylo vydáno č. 270 časopisu »R.«, ani při vydání dalších dvou čísel nebylo příslušným úřadům oznámeno, že zodpovědným redaktorem »R.« za uvězněného Jana Z-a, který byl jako zodpovědný redaktor (úřadům oznámený)

na těchto číslech uveden, jest ve skutečnosti obžalovaný. Ze skutečného výkonu zodpovědné redakce obžalovaným dovozoval však nalézací soud neprávem i jeho trestnou zodpovědnost za obsah časopisu, i jeho povinnost oznámiti policejnímu ředitelství a státnímu zastupitelství změnu jména a bydliště zodpovědného redaktora, pokud se týče i jeho zodpovědnost za nepravdivé udání na listě, že zodpovědným redaktorem jest Jan Z. Tím, že se cituje v rozsudku uvedením skutkové podstaty i číselně i § 9 tisk. zák., bylo vlastně uznáno i na přestupek podle tohoto zákonného ustanovení, který však jest samostatným trestným činem, od onoho podle §§ 10 a 11 tisk. zák. odlišným; tu pochybil rozsudek již proto, že podmínkem tohoto trestného činu jest podle zákona jen tiskař, kterážto činnost u obžalovaného zjištěna nebyla, a proto obžalovaný na zjištěném základě, že byl skutečně pověřen zodpovědnou redakcí listu, nemůže býti uznán vinným tímto přestupkem. Při trestných činech podle §§ 10, 11 tisk. zák. a podle čl. III. zák. čís. 142/1868 ř. zák. jest ovšem podmínkem trestného činu zodpovědný redaktor, a to při přestupku podle §§ 10, 11 tisk. zák. vedle dalších osob za opatření tu vypočtená zodpovědných, totiž vydavatele, nakladatele i tiskaře, pokud zavinili, že bylo (v souzeném případě) opomenuto učiniti státnímu zastupitelství a úřadu bezpečnosti předepsané oznámení o změně v osobě zodpovědného redaktora před dalším vydáváním po tom, když Jan Z. pro uvěznění přestal povinnost zodpovědného redaktora vykonávati a byl jí pověřen obžalovaný. Tiskový zákon v § 10 ukládá první oznámení osoby zodpovědného redaktora jen vydavateli, a za opomenutí tohoto prvního oznámení mohl by proto býti volán k zodpovědnosti podle § 11 tisk. zák. jen vydavatel; v odst. 3 cit. ustanovení se však již předpisuje povinnost oznámiti změny za vydávání nastalé všeobecně, bez omezení na vydavatele; uvádí-li pak v § 11 mezi osobami za opomenutí to trestně zodpovědnými i redaktora, jest z toho zřejmo, že i jemu jest tato povinnost uložena, a nelze proto uznati správným opačný názor zmateční stížnosti, jež omězuje povinnost ohlásiti změny za vydávání nastalé a trestní zodpovědnost za ně jen na vydavatele. Zákon však tu má stejně jako ve čl. III. zák. čís. 142/1868 ř. zák. na zřeteli výlučně zodpovědného redaktora, osobu, jež byla ve smyslu § 10 tisk. zák. k této zákonem vyžadované činnosti (vésti periodický list zodpovědně proti úřadům) nejen vydavatelstvem určena, nýbrž i byla těm úřadům, kterým musí býti pro bezpečný a rychlý výkon oné zodpovědnosti známa, ohlášena, a se zřetelem k tomu, že musí i vyhovovati určitým zákonem stanoveným požadavkům (§ 12 tisk. zák.); byla bezpečnostním úřadem i výslovně nebo mlčky (§ 10 předposl. a posl. odst. tisk. zák.) schválena. Jen ten, u koho nastaly podmínky cit. ustanovení zákona, může proto býti považován za zodpovědného redaktora ve smyslu zákona, a jen jeho stihá trestně-právní zodpovědnost, pokud je zákonem redaktorovi uložena. Nebyla-li tudíž podle rozsudkových zjištění změna v osobě zodpovědného redaktora, k níž došlo skutečným pověřením obžalovaného, by vedl redakci po čas uvěznění redaktora Jana Z-a, úřadům jako zodpovědného ohlášeného a na listě uvedeného, v době, kdy bylo vydáno č. 270 časopisu »R.«,

úřadům ohlášena, a stalo-li se tak teprve po zakročení policejního ředitelství, neodpovídá obžalovaný před úřady a před zákonem ani za obsah č. 270 časopisu »R.«, ani za to, že změna z odpovědné redakci skutečně nastala úřadům hlášena nebyla.

Čís. 4052.

S hlediska skutkové podstaty přečinu podle § 3 odst. 1 zákona o úplatkářství není zapotřebí, by byla vlivem veřejného činitele, založeným v jeho úřední činnosti, někomu nějaká výhoda skutečně poskytnuta; stačí, že žádaný, slíbený nebo poskytnutý prospěch byl míněn jako protihodnota za to, že veřejný činitel vyvine činnost, jejíž vlivnost strana vzhledem k jeho úřednímu postavení předpokládá, v tom směru, by se favorisované osobě dostalo výhody, již se domáhá nebo na které jí záleží.

Ani skutková podstata přečinu podle § 4 zák. o úplatkářství nevyžaduje, by byla úředním vlivem veřejného činitele výhoda skutečně poskytnuta; stačí, že strana prospěch poskytla v předpokladu, že se tak stalo.

Není zapotřebí, by šlo o protiprávní výhodu, předpokládající stranický úkon nebo vůbec porušení úředních povinností veřejného činitele; rozhoduje jen subjektivní pocit toho, kdo se výhody domáhá.

Výhodou ve smyslu zák. čís. 178/1924 může býti i urychlené vyřízení žádosti za odpis daní.

Nezáleží na tom, že nebyla slíbena jako odměna částka co do výše a doby splatnosti určitá, (že se ujednání jisté částky stalo až po vyřízení věci).

(Rozh. ze dne 27. ledna 1931, Zm I 388/30).

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmatečnou stížnost obžalovaných do rozsudku krajského soudu trestního v Praze ze dne 15. ledna 1930, pokud jím byli stěžovatelé uznáni vinnými: Václav Sch. přečinem podle § 3 čís. 1 a § 4 zákona ze dne 3. července 1924, čís. 178 sb. z. a n., Vladimír P. spoluvinou na přečinu podle § 3 čís. 1 téhož zákona a § 5 tr. zák., Karel Rudolf S. přečinem podle § 2 čís. 1 a § 4 zákona čís. 178/1924 sb. z. a n., mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Zmatečnou stížnost obžalovaného Václava Sch-a. K čís. 9 a) § 281 tr. ř.: Skutková podstata přečinu podle § 3 odst. 1 zákona o úplatkářství spočívá v tom, že veřejný činitel za to, že bude někomu poskytnuta výhoda, žádá nebo si dá slíbiti nebo poskytnouti prospěch. Podle toho není zapotřebí (jak se stížnost domnívá), by byla vlivem veřejného činitele, založeným v jeho úřední činnosti, někomu nějaká výhoda skutečně poskytnuta. Stačí, že žádaný, slíbený nebo poskytnutý prospěch byl míněn jako protihodnota za to, že veřejný činitel vyvine